

Colecționez ani. Numai în ediție limitată.

Viețile noastre se împart, ca vinurile, în ani mai mult sau mai puțin buni, în buchete de întâmplări memorabile sau în înșiruri de luni ce par una și aceeași. De câte ori descopăr câte un calendar din anii trecuți, uitat ca semn de carte sau rătăcit în adâncurile vreunui sertar, nu pot să-mi rețin un zâmbet. Ori, în funcție cele două cifre din coada lui, o grimasă. Anii sunt singurele cifre din lume care, mai mult chiar decât vârsta sau notele la examene, au reușit să-mi trezească vreodată emoții.

Descoperirea unui calendar din 1990 mi-a adus aminte de rochia de la prima mea serbare de sfârșit de an. 1996 a fost primul calendar din care am tăiat vreodată cu carioca roșie zilele rămase până la vacanța de vară. Calendarul din 2000 mi-a adus aminte de toate profețiile stupide cu sfârșitul lumii sau al calculatoarelor, iar 2008 va avea mereu aer de Londra. Ca scoaterea dopului unei sticlute de parfum, care te transportă înapoi în ziua în care l-ai folosit pentru prima oară, ținem mereu minte un an foarte bun sau un an foarte prost și alegem să uităm doar șiragurile de 365 de zile în care, poate chiar mai trist decât anii foarte răi ori foarte buni, nu ni s-a întâmplat nimic de seamă.

Dacă în alte aspecte ale vieții sunt o colecționară de vocație - adun orice, de la miniaturi de porțelan, mașinuțe și avioane până la insigne Hard Rock, magneți de frigider și figurine de cuarț roz - calendarele au fost mereu obiectele de care m-am descotorosit cel mai lesne și cu cel mai profund sentiment de eliberare. Pe majoritatea le-am aruncat chiar înainte să se scurgă și ultimele săptămâni de pe cea din urmă filă, nerăbdătoare să încep noul an, să-mi fac planuri, liste și alte declarații de intenție care se duc de regulă pe apa sămbetei odată cu ruperea primei file din noul calendar.

DE DIANA-FLORINA COSMIN

Și totuși, după ce calendarul Pirelli 2012, creat de fotografii Mario Sorrenti în Corsica, își va consuma temporal și ultima filă, am un loc tocmai bun pentru el pe un raft din bibliotecă. Deja, dincolo de terminația în cifre a anului ce a trecut, între mine și 2012 s-a legat o poveste: întâlnirea cu Mario Sorrenti și Julianne Moore, concertul ținut live de Andrea Bocelli la gala de lansare de la New York, sau petrecerea animată de Samantha Ronson la The Armory. Acum, după ce l-am cunoscut la Rio de Janeiro pe senzaționalul Steve McCurry, presimt că la anul vor fi și mai multe amintiri legate de ultima filă a calendarului lui. Și cred că tocmai m-am preocupat cu o nouă colecție. ■